

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **S. W.** skazanego z art. 197 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2024 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 532 § 3 k.p.k.
wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku
Sądu Okręgowego w Zamościu z 19 września 2023 r. sygn. akt II Ka 380/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Krasnymstawie
z 19 kwietnia 2023 r. sygn. akt II K 627/22,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z 19 września 2023 r. sygn. akt II Ka 380/23 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Krasnymstawie z 19 kwietnia 2023 r. sygn. akt II K 627/22, którym to oskarżony S. W. został uznany winnym przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności (pkt I i II wyroku). Ponadto sąd I instancji orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienie w kwocie 5 000 złotych (pkt III wyroku) oraz orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakaz kontaktowania się z nią przez okres 5 lat (pkt IV wyroku).

Od powyższego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego kasację wywiódł obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.
- art. 201 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.
- art. 202 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k.

Ponadto obrońca w kasacji wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wobec ww. skazanego okazał się bezzasadny.

W przypadku wniesienia kasacji Sąd Najwyższy na mocy art. 532 § 1 k.p.k. ma możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Ta regulacja procesowa nie formułuje natomiast przesłanek, od których uzależnione jest wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Przy tego rodzaju wniosku jednocześnie należy mieć na względzie zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, o której mowa art. 9 k.k.w. Wobec istnienia powyższej zasady zauważyć zatem należy, iż możliwość przewidziana w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

W zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy w niniejszym składzie aprobuje stanowisko utrwalone w orzecznictwie, a mianowicie, iż: ze względu na wyjątkowość instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., wstrzymanie prawomocnego orzeczenia powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03; z 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20 oraz z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22).

W świetle powyższego zauważyć i podkreślić zatem należy, iż następstwo tego rodzaju mogłoby mieć miejsce w sytuacji, gdy już z pobieżnej analizy kasacji wynikałaby ewentualność jej przyszłego uwzględnienia. Tymczasem analiza materiałów postępowania oraz wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia w sprawie ww. oskarżonego – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia ani wyjątkowych okoliczności, ani nadających zarzutom waloru wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia kasacji, widocznego *prima vista*. Zarzuty podnoszone w kasacji obecnie nie jawą się jako na tyle oczywiście trafne (nie przesądzając jednakże o ostatecznej ich ocenie możliwej do dokonania dopiero po rozpoznaniu kasacji), by to miało przesądzać o zasadności przedmiotowego wniosku.

Sąd Najwyższy nie dopatrył się z urzędu też innych powodów, dla których wykonanie orzeczonej kary miałoby rzeczywiście wiązać się dla skazanego ze szczególnymi, nadzwyczajnymi uciążliwościami. Wobec ich niestwierdzenia w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[PGW]

[ms]